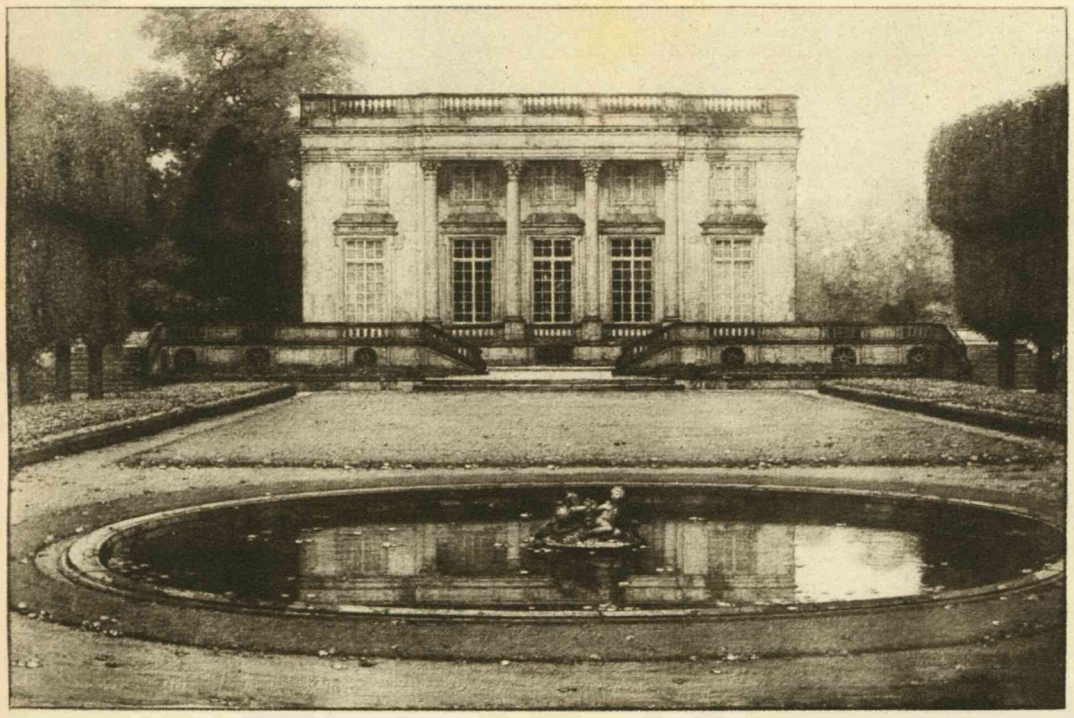

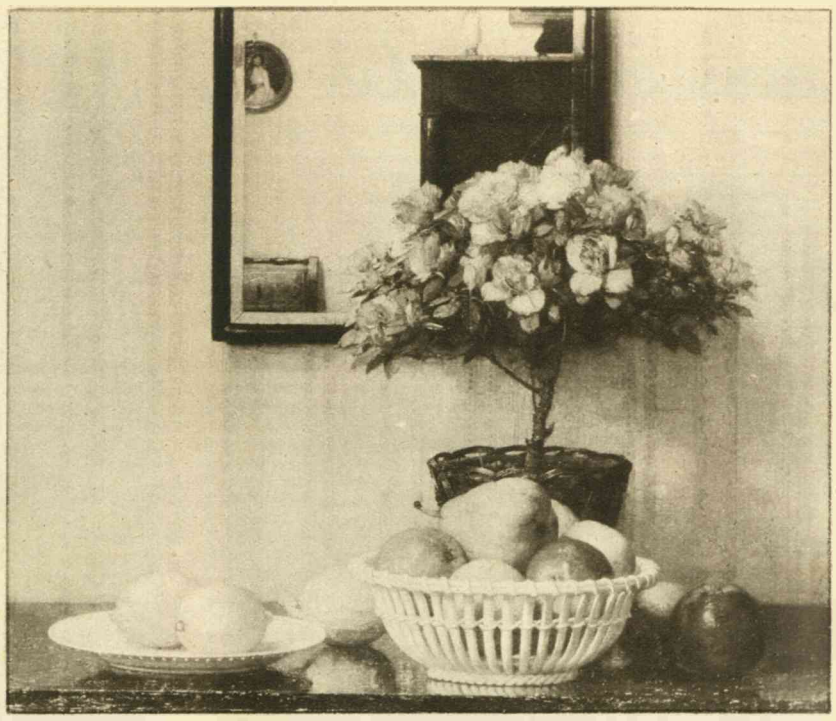

TENTOONSTELLING JAN BOGAERTS.

De kunsthandel Boussod, Valadon & Cie. in den Haag, directeur de heer J. Tersteeg, houdt gedurende de maand Maart een belangwekkende tentoonstelling, waartoe het plan reeds lang bestond, maar die eerst nu is kunnen ingericht worden omdat in normale tijden het materiaal ervoor nooit in voldoende hoeveelheid aanwezig was. Het werk van den begaafden jongen schilder Jan Bogaerts is in binnen- en buitenland zeer gewild, en zoo kwam het dat veel ervan reeds verkocht was, als het nauwelijks zijn atelier verlaten had. Bovengenoemde kunsthandel heeft ook thans niet zoo heel veel schilderijen en teekeningen van den kunstenaar bijeen kunnen houden, maar kwalitatief staat deze tentoonstelling hoog. Interessant zijn vooral de landschappen die Bogaerts uit Versailles en St.-Cloud meebracht, waar hij in opdracht van het huis Boussod, Valadon & Cie., dat al zijn werk koopt, een deel van den voorlaatsten herfst doorbracht. Behalve in talrijke particuliere verzamelingen is Bogaerts — wien de verdienste toekomt het stilleven en het interieur geheel nieuw te hebben opgevat — vertegenwoordigd in verscheiden Europeesche en Amerikaansche museums. De stichter van het prachtige museum te Toledo (Ohio), dat louter kunstwerken van den eersten rang bevat, bracht dezen zomer, ondanks de moeilijke tijdsomstandigheden, een opzettelijk bezoek aan den Haag om zich het bezit te verzekeren van een groot stilleven van Bogaerts, waarvan hem toevallig een fotografie in handen gekomen was.

IN VOLSLAGEN DUISTERNIS

Hallo! Hallo! Ja, juffrouw! 9376, als 't u blieft. Toen, zooals dat de gewoonte is aan de groote-stadstelefoon's, ging er een geruime tijd voorbij, in welken Kerson zichzelven nijdig afvroeg of de telefoonjuffrouw in slaap gevallen of misschien aan een nieuwen roman begonnen was.

Ha, eindelijk hoorde hij wat, eerst eenig geruisch, toen verschillende stemmen dooreen. Hij begreep het, zijn draad had ergens op de lijn contact met andere draden. De stemmen waren eerst zeer vaag, doch plotseling hoorde hij zeer duidelijk:

„Afgesproken — reist met den boottrein — mooi! Ik zal aan 't station zijn!"

„Heeft hij ze bij zich?"

„Ja!"

„Wie heeft de leiding?"

„De Spin zelf!"

„Wat? Zal hij zelf....? Zoo, dan is de zaak belangrijker dan ik dacht."

„Hij vertrekt van Charing Cross en gaat recht door!"

„Dus een kwartier voor de trein vertrekt van avond! Hè? O! en zeg eens...." (toen boos),, Neen juffrouw, sluit nou niet af! Juffrouw, juffrouw, wat drommel, ik ben nog niet klaar, ik...." toen was het stil.

Kerson hing den hoorn aan den haak en stond met zichzelf in beraad. Hij had onvoorziens een gedeelte van een gesprek gehoord, waarvan hij, op het vernemen van den naam „spin", gaarne ook het einde zou zijn te weten gekomen.

Hij viel neer in een gemakkelijken stoel en floot zacht voor zich heen.

„Hoe is 't mogelijk?" mompelde hij zacht voor zich heen. „Op mijn woord, ik hecht niet veel geloof aan schikkingen van het lot, nochtans — zou ik me al zeer moeten bedriegen, als die fout in de telefoonleiding mij het leven niet gered had. De „Spin" zelf! Hoe is de zaak uitgelekt? Ik snap 't niet."

Er niet meer aan denkende, het gesprek te voeren dat hij voornemens was geweest, wandelde hij van de club naar huis. Eenmaal daar, door niemand bespied, haalde hij uit een aktentasch een lange, officieel uitziende enveloppe.

Met wat vaardigheid en tien minuten hard werken had hij weldra een andere enveloppe gereed, die zoo sprekend op de eerste geleek, dat hij er voor alle zekerheid zichtig een der naden een weinig open, liet toen de origineele enveloppe in de opening glijden en naaide deze weer zorgvuldig dicht.

Het pas vervaardigde duplicaat deed hij met eenige andere onbelangrijke paperassen in de aktentasch en begon zich toen in reisgewaad te steken. Hij was hiermee nauwelijks klaar, toen er aan zijn kamerdeur geklopt werd en Sir John Trailton, een deftig uitziend man van ruim vijftig jaar, de kamer binnentrad.

„Haast klaar, Kerson?" vroeg hij.

„Geheel!" was het besliste antwoord.

De oude heer keek hem vriendelijk aan.

„Begrijp je volkomen de groote belangrijkheid van deze papieren? Ze moeten ongeschonden en ten koste van alles zoo spoedig mogelijk aan het gezantschap te Rome worden overhandigd. Als deze particuliere depêches in verkeerde handen mochten vallen, zou dit voor de Gealliëerden de onberekenbaarste gevolgen hebben."

Kerson keek verrast op.

„Wel," zei Sir John haastig, „wat is er? Je ziet toch niet tegen de verantwoordelijkheid op?"

„Niet in het minst! Geheel bij toeval hoorde ik een gedeelte van een gesprek aan de telefoon en ik geloof dat een man, dien ze de „Spin" noemen, er lucht van gekregen heeft en van plan is er zich meester van te maken."

„De „Spin"? Weet je dat dit de bijnaam is van een der gevaarlijkste duitsche spionnen die ons al heel wat zorg heeft gebaard?"

„Ik heb al meermalen van hem gehoord, maar hem nog nimmer gezien. Kunt u mij niet eenige persoonsbeschrijving van hem geven?" vroeg Kerson.

„Neen, dat is juist het eigenaardige: de man is overal en bezorgt den geheimen dienst soms slapelooze nachten en toch heeft men geen vaag idee hoe hij er uitziet. Hij moet Hongaar van geboorte zijn, is een uiterst gevaarlijk persoon en stekeblind. Dat is alles wat ik van hem weet!"

„Blind?" herhaalde Kerson in de grootste verbazing.

„Ja, absoluut, ofschoon weinig menschen het opmerken. Hij heeft een heelen troep betaalde handlangers, die het mindere werk doen. Belangrijke zaken vertrouwt hij aan niemand toe, die doet hij zelf,. ondanks zijn blindheid."

Kerson glimlachte een beetje ongeloovig, en bemerkende dat het zijn tijd werd om te vertrekken, nam hij afscheid van Sir John en liet zich in een auto naar het station rijden.

Er waren weinig menschen aan den trein en Kerson had zonder moeite een coupé voor zich alleen kunnen kiezen; de gedienstige chauffeur had evenwel zijn valies reeds in een coupé geplaatst, waarin zich een oude geestelijke bevond, die onder het genot van een sigaar met aandacht in een boek zat te lezen.

VOOR HET STEUNCOMITÉ.

Het bordje, waarvan de afbeelding hierboven, is ontworpen en uitgevoerd in de Plateelbakkerij „De Distel" te Amsterdam. Het zal verkocht worden op de bazaar ten bate van het Amsterdamsch Steuncomité op 24, 25 en 26 Maart a.s. voor den prijs van f 5.—. Slechts 500 exemplaren worden vervaardigd, welke alle genummerd zijn. Het metaalprocédé, waarin de symbolische teekening is uitgevoerd, geeft een fijne, zachtgroene tint aan de pâte, terwijl de kleur een eigenaardige bekoring krijgt door de ongelijke inwerking van het vuur. Vandaar de naam „au hasard du feu". De liefhebberij voor deze herinneringsborden is zoo groot, dat reeds nu 80, ongezien, besteld zijn. De dames Douairière Sloet van Hagensdorp, Sarphatikade 1, Delprat-Reynvaan, Heerengracht 256 en Heemskerk-de Zaremba, Oranje Nassaulaan 47 hebben zich dan ook bereid verklaard vóór de opening der bazaar bestellingen in ontvangst te nemen.

aan den onderkant ter herkenning een klein merkteeken op zette.

Daarna uit een kleerenkast een met bont gezoomde overjas te voorschijn halende, sneed hij met een pennemes voor-

Z. H. PAUS BENEDICTUS XV.

Door den heer J. F. H. Bouchette te Arnhem is een reliëf vervaardigd naar het officieele portret van Z. H. Paus Benedictus XV.

JKVR. A. VAN HOGENDORP. † **B. DE VRIES.** †

In den ouderdom van 73 jaar is te 's-Gravenhage overleden Jkvr. A. VAN HOGENDORP. De overledene was een zeer bekende persoonlijkheid in de vrouwenwereld, waar zij een eerste plaats innam. Op 78-jarigen leeftijd is overleden de heer B. DE VRIES, de nestor der Haagsche journalisten.

F. J. TER LAAK. **C. C. v. SCHOONHOVEN**

Den 15en Maart vierde de heer F. J. TER LAAK (foto Schotel), sedert 8 Mei 1905 commissaris van politie te Arnhem, zijn 25-jarig jubileum bij de politie. — De heer C. C. v. SCHOONHOVEN (foto Zimmerman) hoopt binnenkort zijn 40-jarig tooneeljubileum te vieren. Ruim 38 jaar is hij daarvan aan het Ned. Tooneel verbonden.